

ปรีศนานาฬิกา กล่อ่งดนตรี

ปรีศนาวิไล

ปริศนานาฬิกากล่องดนตรี

นวนิยาย Mystery

ประวิทย์ ภาควิไลม

ปรีศนนานาฬิกากล่องดนตรี

ชื่อเรื่อง: ปรีศนนานาฬิกากล่องดนตรี

ผู้เขียน: ปรีศวภาควิไลม

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง
หรือเผยแพร่ส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ไม่ว่าในรูปแบบใด
โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์
ยกเว้นการอ้างอิงข้อความสั้นเพื่อการวิจารณ์หรือการศึกษา

ผลงานเรื่องนี้เป็นเรื่องแต่ง ชื่อ บุคคล สถานที่ บริษัท
และเหตุการณ์ที่ปรากฏในเรื่องเป็นส่วนหนึ่งของจินตนาการ
ความคล้ายคลึงกับบุคคลหรือเหตุการณ์จริงเป็นเหตุบังเอิญ

สารบัญ

บทที่ 1 เสียงที่ไม่ควรอยู่ในเพลง

บทที่ 2 แก้วอ่านไม่โกหก

บทที่ 3 ห้องดนตรีปิดตาย

บทที่ 4 ช่างผู้หายตัวไป

บทที่ 5 เพลงของคนตาย

บทที่ 6 คนที่ถือกุญแจ

บทที่ 7 จุดเริ่มของวงล้อ

บทที่ 8 ทายาทที่อยากขายอดีต

บทที่ 9 ไต้บันไดที่ไม่มีแสง

บทที่ 10 สิ่งที่อยู่ในตู้

บทที่ 11 นัดหมายในหอนาฬิกา

บทที่ 12 เมื่อเสียงเจียบลง

บทส่งท้าย เฟื่องตัวเล็กที่สุด

บทที่ 1 เสียงที่ไม่ควรอยู่ในเพลง

ในร้านซ่อมนาฬิกาของดิษกรณ์ เวลาไม่เคยเดินพร้อมกัน

เรือนหนึ่งเร็วไปเจ็ดนาทีก่อน อีกเรือนช้าไปเกือบชั่วโมง
ส่วนนาฬิกาตั้งพื้นตรงมุมร้านหยุดค้ำงที่สี่โมงสิบสามมาตั้งแต่ฤดูฝนก่อน
เพราะอะไหล่เฟืองหนีศูนย์กลางนั้นไม่มีใครผลิตมาหกสิบปีแล้ว
แต่เมื่อรวมเสียงตึกทั้งหมดเข้าด้วยกัน
ร้านเล็กบนถนนเฟื่องนครกลับมีจังหวะของมันเอง
คล้ายฝนเม็ดเล็กตกบนหลังคาหลายชั้น

ดิษกรณ์ได้ยินความผิดปกติก่อนเห็นมันเสมอ

ก่อนกลับมาเปิดร้านของพ่อ
เขาเคยใช้เวลาหกปีในแผนกบำรุงรักษาโรงงานผลิตเครื่องมือแพทย์
งานของเขาไม่ใช่จับคนร้าย
แต่คือไล่หาสาเหตุว่าเศษโลหะหนึ่งเส้นหลุดมาจากเครื่องใด
เหตุใดสายพานจึงขาด และใครปรับวาล์วผิดตำแหน่ง
หลังอุบัติเหตุหนีบมือของเพื่อนร่วมงาน
เขายังถูกส่งไปอบรมเรื่องการรักษาสภาพจุดเกิดเหตุ—ถ่ายภาพก่อนแตะ
แยกชิ้นส่วนก่อนเคลื่อน และอย่าตั้งข้อหาเหตุก่อนหลักฐานจะพูด
สิ่งเหล่านั้นไม่ได้ทำให้เขาเป็นนักสืบ มันเพียงทำให้เขาเคยชินกับการมอง
ความเสียหายเป็นประโยคหนึ่งซึ่งเครื่องจักรเขียนค้ำงไว้

บายวันนั้น เขากำลังก้มหน้าขัดแกนลานของนาฬิกาพกสวิส
เมื่อเสียงกระดิ่งเหนือประตูดังขึ้นสามครั้ง สองครั้งแรกใส
ครั้งสุดท้ายแหบเพราะลื่นทองเหลืองร้าว

“ยังไม่เปลี่ยนกระดิ่งอีกหรือ” ชายชราที่ก้าวเข้ามาถาม

“ถ้าเปลี่ยน ผมก็ไม่รู้ว่าใครเข้าร้าน” ดิษกรณ์เงยหน้า

“คุณอาพิชิตเดินลงบันได ครั้งที่สามเลยสั้นยาวกว่าคนอื่น”

พิชิตหัวเราะ แต่แววตาไม่หัวเราะตาม

เขาวางห่อผ้าครามบนโต๊ะอย่างระมัดระวัง เกินกว่าจะเป็นของธรรมดา

เมื่อผ้าถูกคลี่ออก กลิ่นไม้เก่า น้ำมันจักร และควันธูปจางๆ ก็ลอยขึ้น

นาฬิกาตั้งโต๊ะทรงเรือนยอดทำจากไม้สักดำ สูงราวศอก

หน้าปัดเคลือบขาวแตกร้าวเป็นเส้นใยแมงมุม ใต้หน้าปัดมีช่องกระจกเผยให้

เห็นหุ่नกลรูปนกยูงทองเหลืองพับหางอยู่เหนือกระบอกดนตรี

ดิษกรณ์หยุดมือ

“ของจวนเจ้าเมืองใช่ไหมครับ”

“จำได้ด้วยหรือ”

“ผมเคยเห็นในรูปที่คุณอาเอามาให้ดู ตอนนั้นนกยูงยังมีตาซ้าย”

พิชิตแตะเบ้าตาว่างของหุ่नกล “เมื่อคืนมันดังเอง”

“ลานค้ำอาจคลายตัว”

“ทั้งที่ไม่มีใครไขมาสามสิบปี?”